

Arrest

nr. 225 585 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Trebinje Pogradec en de Albanese nationaliteit te bezitten. In 1997 verhuisde u naar Griekenland. In 1999 huwde u S.B. (...), die tevens de Albanese nationaliteit heeft. Jullie drie kinderen, G. (...), N. (...) en S. (...), werden geboren in Griekenland. Uw oudste dochter G. (...) is onlangs 18 jaar geworden. Tijdens jullie huwelijk hadden jullie vele problemen. Jullie gingen verschillende keren uit elkaar. In de periode 2010-2014 werkten jullie in hetzelfde hotel en schold hij u meermaals uit en sloeg hij u op het werk. Hij bedreigde u met de dood indien u niet naar hem terugkeerde. Hij sloeg u een keer toen u op café was met een vriendin waarna hij door de buitenwipper aan de deur gezet werd. Nadien vond u uw wagen beschadigd terug. Ook werd hij een keer op uw verjaardag opgepakt en 24 uur vastgehouden door de Griekse autoriteiten. Een andere keer brak hij 's nachts via de terrasdeur in in uw appartement waar hij voordien ook woonde en probeerde u te

verkrachten. U diende verschillende malen klacht in tegen uw echtgenoot bij de Griekse autoriteiten. Uw echtgenoot werd een verbod opgelegd zich binnen een straal van 100 meter van u te begeven. In november 2014 verhuisde u van Griekenland naar België. Eind 2015 officialiseerde u uw echtscheiding in Albanië. Uw ex woont momenteel nog steeds in Griekenland en heeft daar een verblijfsvergunning. Op 5 maart 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat uw ex u en uw kinderen zal vermoorden. U vreest daarnaast de algemene veiligheidssituatie in Albanië, meer specifiek dat uw dochters in de prostitutie zouden kunnen belanden. U en uw kinderen willen niet terugkeren naar Albanië omdat jullie hier een leven begonnen zijn en uw kinderen hier naar school gaan. U vreest geen toekomst te zullen hebben in Albanië.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen, uw identiteitskaart, uw Grieks rijbewijs, de Griekse verblijfskaart van uw zoon, verschillende klachten die u indiende tegen uw ex bij de Griekse autoriteiten, een document van een Griekse rechtbank waarin uw ex verplicht wordt u maandelijks 400 euro onderhoudsgeld te betalen voor uw kinderen en uw ex een verbod opgelegd krijgt om zich binnen een straal van 100 meter van u te komen, en een summiere vertaling naar het Frans van de Griekse documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw laattijdige verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met uw voorgehouden vrees om terug te keren naar Albanië. U kwam aan in België in november 2014 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d.31.01.2019, p. 3) en wachtte ruim drie jaar, tot 5 maart 2018, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verklaring hiervoor, dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u uit een Europees land kwam (CGVS, p. 10), kan niet weerhouden worden. U kreeg immers reeds op 24 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten en was met andere woorden op de hoogte van uw onrechtmatig verblijf in België. Op 20 februari 2017 diende u een verzoek voor een verblijfsvergunning in op basis van uw langdurig verblijfsstatuut in een lidstaat van de EU. Op 23 augustus 2017 kreeg u opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 11 december 2017 werd uw aanvraag van een beroepskaart voor vreemdelingen geweigerd (zie administratief dossier). Bovendien wordt het geloof in uw bewering dat u niet wist dat u internationale bescherming kon aanvragen ook onderuit gehaald door uw eigen uitspraken. Als tweede reden voor het niet tijdig indienen van een verzoek werpt u op dat u zich veilig voelde in België. U diende slechts een verzoek in toen uw ex-man naar Frankrijk kwam en dreigde naar België te komen (CGVS, p.10). Uit deze houding spreekt geen onwetendheid over de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen maar slechts een desinteresse die niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees op vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij zo snel mogelijk de autoriteiten van het asieland op de hoogte brengt van zijn asielmotieven teneinde de nodige bescherming te bekomen en een eventuele repatriëring te vermijden. Dat u drie jaar wachtte alvorens internationale bescherming aan te vragen schaadt bijgevolg sterk het geloof in uw terugkeervrees.

Met betrekking tot uw vrees in hoofde van uw dochters, met name dat zij in Albanië in de prostitutie zouden kunnen verzeild raken, dient opgemerkt te worden dat deze louter hypothetisch is. Gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat dit zou kunnen gebeuren met uw dochters, antwoordt u dat u verhalen gehoord heeft dat dit gebeurt in Albanië (CGVS, p.15). Dergelijke verklaringen volstaan echter niet om in concreto aan te tonen dat deze vrees bestaat in hoofde van uw dochters.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij eerst alle redelijk van

haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land. U beaamt dat indien de problemen die u met uw ex had in Griekenland zich zouden herhalen in Albanië u naar de Albanese politie zou stappen (CGVS, p. 12). U verklaart eveneens dat u naar de politie zou stappen moesten uw dochters in Albanië in de prostitutie verzeild geraken (CGVS, p. 15).

Daarnaast blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Met betrekking tot uw verklaringen geen toekomst te hebben in Albanië omdat u er vertrokken bent op uw vijftiende en u er geen eigendom heeft (CGVS, p. 10), omdat het moeilijk zou zijn om een nieuw leven op te bouwen (CGVS, p. 12) en het moeilijk zou zijn om er werk te vinden voor u omdat u uit het buitenland komt, dient tot slot opgemerkt te worden dat nergens uit blijkt dat u zich niet opnieuw in Albanië zou kunnen vestigen en uw leven aldaar opbouwen. Zo wonen uw ouders, die een eigen koffie- en sandwichbar uitbaten en een eigen woning hebben, in Albanië (CGVS, p. 3, 5-6). Uit uw verklaringen dat zij soms naar België komen om u te helpen met de kinderen en dat jullie samen de feestdagen doorgebracht hebben (CGVS, p. 4) kan afgeleid worden dat jullie een goed contact onderhouden en zij u in Albanië eveneens ter wille zouden zijn. Hoewel zij volgens uw verklaringen niet voldoende verdienen met hun eigen zaak om te overleven, krijgen zij daarnaast net zoals u financiële steun van uw broer die in Athene woont (CGVS, p. 6). Bovendien heeft u vanaf 2002 tot 2014 steeds gewerkt in Griekenland in een hotel als poetsvrouw en in de keuken (CGVS, p. 5). In België werkt u in het zwart in verschillende cafés (CGVS, p. 6-7). De vaststelling dat u erin slaagt werk te vinden in het zwart in een voor u vreemd land als België toont aan dat u voldoende zelfredzaam bent om ook in Albanië, het land waar u tot uw vijftiende gewoond heeft en waarvan u en uw kinderen de nationaliteit bezitten en waar uw ouders wonen, een leven op te bouwen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw identiteitskaart en rijbewijs tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw kinderen aan, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. De Griekse verblijfskaart van uw zoon bevestigt uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland. De documenten die u neerlegt van de Griekse politie en het Griekse gerecht ondersteunen uw verklaringen over uw problemen met uw ex maar zeggen niets over uw beschermingsmogelijkheden in Albanië, dewelke u evenmin in vraag stelde zoals eerder besproken in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster herhaalt de aangevoerde feiten en vrees ten aanzien van haar ex-partner en toetst deze aan de criteria bepaald in het Verdrag van Genève.

Verzoekster stelt dat verweerder geen volledig onderzoek voerde van de beschikbare informatie over de effectiviteit van de Albanese autoriteiten.

Dat verzoekster fysiek en mentaal werd mishandeld wordt door het CGVS niet betwist. Verzoekster wijst in deze op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster herhaalt dat verweerder haar aanvraag onvoldoende onderzocht en vraagt de toekenning van de vluchtelingenstatus. Minstens vraagt zij om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft te dezen een uiteenzetting omtrent de inhoud en de draagwijdte van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest).

Verzoekster bevestigt haar eerdere verklaringen dat zij eerst niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat zij zich tot haar partner haar opnieuw bedreigde in België relatief veilig voelde. Toen hij haar opnieuw begon te bedreigen, werd zij op de hoogte gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster herinnert voorts aan artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Volgens verzoekster zijn er verschillende factoren die toelaten te concluderen dat zij dergelijke bescherming van haar autoriteiten niet kan verkrijgen.

Met betrekking tot de toegang tot de bescherming van de autoriteiten in het algemeen, tonen verschillende bronnen volgens verzoekster aan dat de autoriteiten in Albanië nog steeds heel corrupt en niet-effectief zijn. Verzoekster verwijst naar een COI Focus inzake beschermingsmogelijkheden van 4 juli 2014, een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van september 2015, een jaarrapport van 2016, het *Country Reports on Human Rights Practices for 2015*, hetzelfde rapport voor 2016 en 2018, een verslag van de Europese Commissie van 2018, informatie van Cedoca van 13 oktober 2017 en een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde en waarin werd geoordeeld dat er tegen huiselijk geweld geen afdoende bescherming was in Albanië. Andermaal benadrukt verzoekster dat verweerder niet betwist dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar echtgenoot. Voorts herhaalt zij dat de bescherming vanwege haar nationale autoriteiten niet voldoet aan het gestelde in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

“Voorts, toont het feit dat maatregelen werden genomen om de politie en rechterlijke instanties te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen niet aan dat deze maatregelen effectief zijn in praktijk en dat bescherming kan worden garandeert aan verzoekster. Integendeel, met het oog op de bovenstaande informatie.

Inderdaad, zoals aangetoond in de bovenstaande documenten, werden meerdere aanbevelingen gedaan voor Albanië voor de komende jaren, maar er is geen aanwijzing dat deze aanbevelingen gevolgd zullen worden in de praktijk!

Integendeel, blijkt expliciet uit deze bronnen, dat er nog veel vooruitgang moeten worden gedaan (onder andere betreffende de effectiviteit van de politie, de strijd tegen corruptie en de bescherming van de slachtoffers van huiselijk geweld).

In conclusie, is het dus duidelijk dat de verwerende partij een onvolledige lezing maakt van de verschillende publieke en actuele bronnen die betrekking hebben tot de mogelijkheid voor Albanese

autoriteiten om mensen effectief en niet-tijdelijk te beschermen, in strijd met haar zorgvuldigheidsplicht en het artikel 27 K.B. van 11 juli 2003”.

Verzoekster betwist verder dat zij zich opnieuw in Albanië zou kunnen vestigen en daar een leven kan uitbouwen. Zij herhaalt *“dat ze geen contacten heeft in Albanië (CGVS p6), en dat ze moeilijkheden ondervinden zal om een baan te vinden sinds ze geen diploma heeft (CGVS pl3) Ze herhaalt ook dat haar ouders haar financieel niet zullen steunen kunnen, en haar broer ook niet (sinds hij al zijn ouders steunt).”*

2.3. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3 en 4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster duidt evenmin welke bepaling van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet zij geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Verzoekster preciseert verder op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster duidt ook niet welke bepalingen van artikel 41 van het Handvest *in casu* zouden zijn geschonden. Evenmin preciseert zij waaruit deze schending concreet zou bestaan. Derhalve wordt ook de schending van artikel 41 van het Handvest niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De voormelde redenering kan eveneens worden gevolgd waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest. De inhoud van deze bepaling ligt immers volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 EVRM.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Waar verzoekster aanhaalt in het verleden slachtoffer te zijn geworden van huiselijk en familiaal geweld vanwege haar ex-echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen zo zij zou terugkeren naar Albanië.

Een eerste goede reden vormt daarbij het gegeven dat verzoekster bijzonder lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw laattijdige verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met uw voorgehouden vrees om terug te keren naar Albanië. U kwam aan in België in november 2014 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d.31.01.2019, p. 3) en wachtte ruim drie jaar, tot 5 maart 2018, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verklaring hiervoor, dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u uit een Europees land kwam (CGVS, p. 10), kan niet weerhouden worden. U kreeg immers reeds op 24 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten en was met andere woorden op de hoogte van uw onrechtmatig verblijf in België. Op 20 februari 2017 diende u een verzoek voor een verblijfsvergunning in op basis van uw langdurig verblijfsstatuut in een lidstaat van de EU. Op 23 augustus 2017 kreeg u opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 11 december 2017 werd uw aanvraag van een beroepskaart voor vreemdelingen geweigerd (zie administratief dossier). Bovendien wordt het geloof in uw bewering dat u niet wist dat u internationale bescherming kon aanvragen ook onderuit gehaald door uw eigen uitspraken. Als tweede reden voor het niet tijdig indienen van een verzoek werpt u op dat u zich veilig voelde in België. U diende slechts een verzoek in toen uw ex-man naar Frankrijk kwam en dreigde naar België te komen (CGVS, p.10). Uit deze houding spreekt geen onwetendheid over de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen maar slechts een desinteresse die niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees op vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij zo snel mogelijk de autoriteiten van het asielland op de hoogte brengt van zijn asielmotieven teneinde de nodige bescherming te bekomen en een eventuele repatriëring te vermijden. Dat u drie jaar wachtte alvorens internationale bescherming aan te vragen schaaft bijgevolg sterk het geloof in uw terugkeervrees.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met haar loutere herhaling van haar eerdere gezegden, doet zij aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen geenszins afbreuk. Dat zij ondanks dat zij in kennis werd gesteld van haar illegaal verblijf in België, haar weg vond naar diverse andere procedures en verschillende malen in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten (zie ook map ‘documenten buiten de asielprocedure’ in het administratief dossier) niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is niet plausibel. Dit geldt nog des te meer daar verzoekster aangaf dat zij in Griekenland eerder de voorzitter zou zijn geweest van een regionale afdeling van een migrantenvereniging (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.3.). Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer zij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de mogelijkheden tot bescherming en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en na aankomst in België jarenlang talmde alvorens zulk verzoek in te

dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster onvoldoende bewijzen en concrete aanwijzingen aanreikt en derhalve niet aantoonde dat haar ex-echtgenoot haar heden nog zou viseren. De bewijzen die zij bijbrengt hebben allemaal betrekking op feiten die dateren van 2014 en die plaatsvonden in Griekenland. Hoewel zij in België van haar ex-echtgenoot nog geschreven bedreigingen zou hebben ontvangen via Facebook, staat zij dit niet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). Gezien zij eerder in Griekenland ook meermaals de nodige stappen zette om de feiten gepleegd door haar echtgenoot te melden aan de autoriteiten, gezien zij net omwille van deze feiten Griekenland verliet en gezien zij omwille van de nieuwe dreiging zou hebben besloten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kon nochtans worden verwacht dat zij de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om deze geschreven bedreigingen te bewaren alvorens het profiel van haar ex-echtgenoot te blokkeren. Dat haar ex-echtgenoot haar heden nog zou viseren, blijkt verder op generlei wijze uit haar verklaringen en gedragingen. Zo blijkt dat verzoekster aangaf dat zijzelf geen contact meer had met haar echtgenoot. Hoewel haar kinderen met hem nog wel in contact staan, maakte zij bovendien geen melding van enige (aanstalten tot) dreiging vanwege deze persoon ten aanzien van haar persoon. Of haar ex-echtgenoot intussen een nieuwe relatie had, kon zij ook niet aangeven. Nochtans kan dit belangrijk zijn aangezien zulks ertoe zou kunnen leiden dat haar ex-echtgenoot zijn interesse in haar zou verliezen. Verder is het opmerkelijk dat verzoekster, hoewel haar kinderen via Facebook met haar ex-echtgenoot in contact zouden staan, niet op de hoogte bleek van het huidige Facebookprofiel van haar ex-echtgenoot (*ibid.*, p.11-12).

Het gegeven dat verzoekster haar kinderen toeliet om, dit via Facebook, (terug) in contact te staan met haar ex-echtgenoot is overigens op zich niet verenigbaar met de aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van deze ex-echtgenoot. Dat verzoekster, indien zij werkelijk vreesde voor zowel haar eigen leven als dit van haar kinderen en indien haar echtgenoot werkelijk zinnens was om haar kinderen van haar af te nemen (*ibid.*, p.11, 14), haar kinderen dit zou toestaan en dat haar kinderen hoewel zij voor hun leven dienden te vrezen vanwege haar ex-echtgenoot met hem in contact zouden (willen) blijven, is totaal niet aannemelijk.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeksters ex-echtgenoot reeds decennialang en sedert 1997 in Europa woont, meer bepaald op Kreta in Griekenland (*ibid.*, p.4, 7; verklaring DVZ, nr.15a). Aldus kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de actor van de beweerdde (vrees voor) vervolging van verzoekster zich niet in het land van herkomst van verzoekster, Albanië, bevindt.

Dat, waar, waarom, wanneer, op welke wijze of in welke omstandigheden verzoeksters ex-echtgenoot haar in Albanië zou kunnen en willen viseren, kan aldus niet worden ingezien. Dit geldt nog des te meer daar verzoekster in dit kader niet verder kwam dan het opperen van een aantal louter algemene, hypothetische en ongefundeerde beweringen. Vooreerst blijkt in dit kader uit het dossier dat verzoekster over niet één concrete en objectieve aanwijzing beschikt waaruit kan worden afgeleid dat haar ex-echtgenoot zinnens zou zijn om haar in Albanië op te sporen en te raken. Zo haalde zij bijvoorbeeld nergens aan dat er bij haar ouders mensen naar haar zouden zijn komen zoeken of vragen in de voorbije jaren, in de periode waarin haar ex-echtgenoot nog niet wist dat zij in België was. Verder beperkte verzoekster zich bij het CGVS tot het uiten van de stelling dat haar ex-echtgenoot haar in Albanië makkelijker zou kunnen terugvinden omdat zij daar op dezelfde plaats zou gaan wonen, zij niet elders in dit land zou kunnen gaan wonen en haar ex-echtgenoot via mensen, contacten of vrienden te weten zou kunnen komen dat zij daar was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). Tevens opperde zij dat *“het zou kunnen dat hij iemand naar Albanië zou sturen om me iets aan te doen maar dat kan ik niet weten”*. Gevraagd waarop zij zulks baseerde, gaf zij aan dit niet te weten en vermeldde zij dat haar ex-echtgenoot haar nog als zijn eigendom beschouwde (*ibid.*, p.14). Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met dergelijke loze beweringen om *in concreto* aan te tonen dat haar ex-echtgenoot haar in Albanië zou kunnen en willen viseren en vervolgen.

Daarenboven blijken verzoeksters houding en gedragingen niet te stroken met haar vermeende vrees in Albanië. Zo ging zij in 2015, hoewel haar vrees ten aanzien van haar echtgenoot, die haar ertoe zou hebben aangezet Griekenland te verlaten, toen duidelijk reeds speelde, zelf naar Albanië om haar echtscheiding met deze persoon te regelen. Bovendien ging zij vorig jaar, eind augustus 2018, andermaal terug naar Albanië om haar zieke moeder te bezoeken. Daarbij zou zij er, ondanks dat zij zoals hoger bleek beweerde te vrezen dat haar man iemand naar Albanië kon sturen om haar te raken,

vanuit zijn gegaan dat zij in Albanië veilig was omdat zij wist dat haar ex-echtgenoot in Griekenland zat en aan het werken was in een hotel in Kreta (*ibid.*, p.5, 8). Indien verzoekster werkelijk vreesde dat zij in Albanië zou worden gevisieerd door haar ex-echtgenoot of personen uit diens omgeving, is het niet aannemelijk dat zij naar dit land zou reizen en zich aldaar veilig zou wanen.

Ten gevolge van de voormelde vaststellingen, dient te worden besloten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt of aantoonst dat haar ex-echtgenoot haar heden en blijvend viseert en haar bij een terugkeer naar Albanië zou wensen te raken of vervolgen.

3.7. Zelfs indien verzoekster zulks zou aannemelijk maken of aantonen, dan nog dient te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster in het kader van eventuele (verdere) problemen in haar eigen land van herkomst verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, die doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn, in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij eerst alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land. U beaamt dat indien de problemen die u met uw ex had in Griekenland zich zouden herhalen in Albanië u naar de Albanese politie zou stappen (CGVS, p. 12). U verklaart eveneens dat u naar de politie zou stappen moesten uw dochters in Albanië in de prostitutie verzeild geraken (CGVS, p. 15).

Daarnaast blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij heden, bij wijze van kritiek op de informatie van verweerder en middels het aanbrengen van eigen informatie, tracht te laten uitschijnen dat er voor haar in Albanië geen mogelijkheid zou zijn om beroep te doen op de aanwezige autoriteiten en om bescherming te verkrijgen, kan vooreerst worden opgemerkt dat dit niet ernstig is. Eerder gaf verzoekster namelijk aan dat dit voor haar en *in concreto* weldegelijk het geval was. Verzoekster verklaarde immers duidelijk dat haar ex-echtgenoot geen connecties heeft bij de Albanese autoriteiten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6). Wanneer aan verzoekster gevraagd werd: *“Moest u in de toekomst naar Albanië terugkeren en zou u problemen kennen met uw ex zou u dan naar de politie kunnen gaan in Albanië?”*, antwoordde zij bovendien eenduidig: *“Ja”* (*ibid.*, p.12). Even verder gaf verzoekster bovendien aan dat zij, ook wanneer haar dochters iets zou overkomen, *“zeker en vast een klacht indienen”* zou in Albanië (*ibid.*, p.15). Dat verzoekster heden beweert dat dit niet zou kunnen, kan dan ook niet overtuigen.

De informatie die verzoekster aanreikt in en voegt bij het onderhavige verzoekschrift ligt daarenboven volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde informatie, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Dat corruptie, georganiseerde misdaad en huiselijk geweld in Albanië nog een probleem vormen en dat op dit vlak nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals blijkt uit zowel de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier als de door verzoekster aangereikte informatie, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden gevelde is geenszins dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.8. Verzoekster stelde en stelt daarnaast niet te kunnen terugkeren naar Albanië omdat zij daar moeilijk een leven zou kunnen uitbouwen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

“Met betrekking tot uw verklaringen geen toekomst te hebben in Albanië omdat u er vertrokken bent op uw vijftiende en u er geen eigendom heeft (CGVS, p. 10), omdat het moeilijk zou zijn om een nieuw leven op te bouwen (CGVS, p. 12) en het moeilijk zou zijn om er werk te vinden voor u omdat u uit het buitenland komt, dient tot slot opgemerkt te worden dat nergens uit blijkt dat u zich niet opnieuw in Albanië zou kunnen vestigen en uw leven aldaar opbouwen. Zo wonen uw ouders, die een eigen koffie- en sandwichbar uitbaten en een eigen woning hebben, in Albanië (CGVS, p. 3, 5-6). Uit uw verklaringen dat zij soms naar België komen om u te helpen met de kinderen en dat jullie samen de feestdagen doorgebracht hebben (CGVS, p. 4) kan afgeleid worden dat jullie een goed contact onderhouden en zij u in Albanië eveneens ter wille zouden zijn. Hoewel zij volgens uw verklaringen niet voldoende verdienen met hun eigen zaak om te overleven, krijgen zij daarnaast net zoals u financiële steun van uw broer die in Athene woont (CGVS, p. 6). Bovendien heeft u vanaf 2002 tot 2014 steeds gewerkt in Griekenland in een hotel als poetsvrouw en in de keuken (CGVS, p. 5). In België werkt u in het zwart in verschillende cafés (CGVS, p. 6-7). De vaststelling dat u erin slaagt werk te vinden in het zwart in een voor u vreemd land als België toont aan dat u voldoende zelfredzaam bent om ook in Albanië, het land waar u tot uw vijftiende gewoond heeft en waarvan u en uw kinderen de nationaliteit bezitten en waar uw ouders wonen, een leven op te bouwen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperkt zich tot een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen. Hiermee doet zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

3.9. Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar gemotiveerd wordt: *“Met betrekking tot uw vrees in hoofde van uw dochters, met name dat zij in Albanië in de prostitutie zouden kunnen verzeild raken, dient opgemerkt te worden dat deze louter hypothetisch is. Gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat dit zou kunnen gebeuren met uw dochters, antwoordt u dat u verhalen gehoord heeft dat dit gebeurt in Albanië (CGVS, p.15). Dergelijke verklaringen volstaan echter niet om in concreto aan te tonen dat deze vrees bestaat in hoofde van uw dochters.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

3.10. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing en door verzoekster niet wordt betwist, tonen deze documenten verzoeksters identiteit en verblijf en deze van haar familieleden in Griekenland en het huiselijk geweld waarvan verzoekster aldaar slachtoffer werd vanwege haar ex-echtgenoot aan. Zij bevatten echter geen elementen die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster toont gelet op de hoger gedane vaststellingen evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT